

Irena Mondeková

P zlomená

stébla?

A ZLOMENÁ STÉBLA?

Irena Mondeková

PRSTEM PO FASÁDĚ DOMU

Prstem po čáře na fasádě oprýskaného domu –
odbočím za roh jako před čtyřiceti lety
na náš dvůr – odvrácenou stranu náměstí v Chebu.

Silák, bývalý boxer, z kempingové židle na balkóně
zpod tmavých brýlí obhlíží, kdo na něj kouká
a hlavně, zda jeho drobná paní, která právě přehazuje
těžké duchny přes klepadlo.

Každý nádech její svobody je sledován, nelze mu
donekonečna uhýbat, a tak hlasem jako zadrhnutý zip
promluví k synkovi –

*pojď domů, můžeš si hrát na Nikiho Laudu s angličáky
od hodné tety ze Západního Německa.*

Jednou v létě sbírka autíček osiřela, paní s chlapcem se
nevrátila z návštěvy sestry a na balkón brzy přibyla
druhá židle s blondýnkou samý sval a šlachy.
Bývalá kulturistka nikdy nevětrala peřiny, zato se naučila
boxerovi vracet facky.

Můj ukazováček má zadřenou křidu do kůže a ještě chvíli
to tak zůstane, možná napořád.

VESMÍR

Z kina odcházím poslední. Lebedím si v chráněném území a s každým kobercovým krokem říkám v duchu –

*ještě ne, ještě nejsem připravena napojit se na vesmír
tam za vchodovými dveřmi.*

Leda, že bych se sama stala hvězdou biografu.

PROVAZOCHODCI

Jedenkrát za rok vystupovali na laně.
Měla je jako na dlani. Od radnice
k protějšímu domu přelévало se
vlnobití hlav a pohledy diváků podpíraly
akrobatům balanc.

Stála stejně vysoko v tom okně
starého bytu na náměstí a radovala se
z pevné půdy pod nohama.